

Editorial

V roce 2015 by se profesor Zdeněk Kožmín dožil 90 let. Vzpomněli ho mnozí a mnohde: na gymnáziu v Zastávce, kde byla odhalena pamětní deska a vydán i sborník *Místo, které jsem směl*. Na Ústavu české literatury a knihovnictví FF MU se konalo kožmínovské kolokvium *Asi bych chtěl sněžit vzhůru*. Zazněly zde nejen odborné referáty, ale také se hodně vzpomínalo, zvláště Kožmínův přítel a kolega z Pedagogické fakulty docent Jiří Rambousek oživoval i dobu hodně vzdálenou. Do třetice zmiňme monotematické číslo studentské literární revue *Pulsy*, ve kterém nalezneme pestrou paletu textů – vzpomínek, rozhovorů, esejí...

Profesora Kožmína bychom chtěli připomenout i v tomto čísle časopisu *Bohemica litteraria*. Publikované studie přinášejí vhled do různých oblastí Kožmínova profesního zájmu. Zbyněk Fišer sleduje, jak Kožmínova metodika tvůrčího slohu předjímá současné postupy oboru tvůrčí psaní a pojmenovává základní principy, které Kožmín při výuce používá. Podobným směrem se ubírá i příspěvek Alice Jedličkové a Stanislavy Fedrové, které na příkladu „tvořivé deskripce“ ukazují, jak je Kožmínova didaktika slohu stále aktuální, a nastiňují rovněž některé intermediální souvislosti. Další příspěvky se již zaměřují na Kožmína jako na interpreta: Zuzana Urválková analyzuje Kožmínův výklad Máchovy znělky „Tichý tis nad růží stíny sklání“ a zasazuje jej do širšího kontextu Máchova díla, Ondřej Sládek sleduje Kožmínův vztah ke strukturalismu a pojmenovává sedm strukturalistických principů, které se objevují v jeho metodě. Celým Kožmínovým dílem prochází Milan Suchomel, glosuje interpretační postupy jednotlivých prací a dotýká se i diskutabilních momentů Kožmínova přístupu k textu. Do fenomenologicko-hermeneutického kontextu zasazuje Kožmínovo myšlení Jan Tlustý, komentuje metodu zvětšenin, interpretace prostoru a času a sleduje rovněž historii některých Kožmínových prací.

Odborný oddíl doplňují vzpomínkové texty, které portrétní Kožmína od šedesátých let až k letům devadesátým. Josef Prokeš připomíná Kožmína jako pedagoga ještě před nuceným odchodem z pedagogické fakulty, Jaromír Blažejovský se vrací do doby Kožmínova gymnaziálního působení, Michal Přibáň podhaluje okolnosti Kožmínova návratu na pedagogickou fakultu. Číslo časopisu uzavírá část *Ale je Holan*, v níž přinášíme Kožmínovy dosud nevydané texty o poezii Vladimíra Holana.

Děkuji všem, kdo se na přípravě tohoto čísla podíleli.

Jan Tlustý